

Глава 14.

За Хрїстіани-те кога то вѣха заприни.

Кои-то Хрїстіани вѣха во темницѣ не оставаха безъ утѣшенїе; зацо, кои-то Хрїстіани вѣха отвѣнь, дохождаха при тѣхъ съ голѣмо усердіе, за да имъ предстоаватъ, и имъ приносаха нужды-те храны, и ги утѣшаваше кой съ какавто способъ можеше. А церковни-те учители дохождаха често при тѣхъ, тѣ ги утвѣрждаваха въ вѣрѣ-тѣ, и съ совѣтувателны-те си думы ги побуждаваха, да иматъ постоанѣ мысль, и душѣ мужественѣ, тѣ да поднесатъ съ веселость и усердіе мученїа-та, и подлежащы-те имъ наказанїа, и да уничтожаватъ смѣрть-тѣ, мыслащи, че е та средство за приминуванїе отъ превремены-те на вѣчны-те добрини. И съ тоа способъ ставаха повеселы, и за да поднесатъ съкаккѣ мѣкотиѣ, и за да пренебрегнатъ смѣрть тѣ, кол-то е неизбѣжима вѣшь на человекци-те. А ако нѣкои отъ тїа исповѣдницы умреши въ темницѣ-тѣ, преди да влезе въ мѣкы-те, причиславаха и него кѣто мученикъ, и кѣто тѣкѣвъ го славаха.

Глава 15.

За молитвены-те домови на Хрїстіани-те, въ време-то на гоненїа-та, и какъ совершаваха тайнства-та си.

Отъ начало-то на Хрїстіанство-то, дорѣ до време-то на великаго Константина, Хрїстіани-те нѣмаха